

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce M. D. proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. května 2010, č. j. CPR-6018-1/ČJ-2010-9CPR-C261,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 16. března 2010 zrušila Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Plzeň, žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (vydaného s dobou platnosti od 8. června 2006 do 4. června 2007, poté od 5. června 2007 do 4. června 2009 a poté od 5. června 2009 do 4. června 2011), neboť neplnil účel, pro který mu bylo vízum uděleno (již ke dni 31. května 2009 mu na jeho vlastní žádost byla pozastavena samostatná výdělečná činnost), resp. přestal splňovat jednu z podmínek pro udělení povolení [§ 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky].

Odvolací orgán změnil dne 10. května 2010 napadené rozhodnutí tak, že z výroku vypustil odkaz na § 37 odst. 1 písm. b) (*Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno*), protože žalobce již ke dni vydání rozhodnutí prvního stupně opět plnil účel pobytu; ve zbytku ponechal rozhodnutí beze změny. Správní orgány se zabývaly i otázkou přiměřenosti dopadu svých rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života a dospěly k závěru, že zájem společnosti na tom, aby na území pobývali jen cizinci, kteří plní účel povoleného pobytu, výrazně převyšuje zájem

žalobce setrvat na území ČR. Žalobce je svobodný a v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, jejichž pobyt by byl vázán na osobu žalobce.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že není zřejmé, v čem přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza (základní podmínkou je úmysl pobývat na území po dobu delší než tři měsíce). Pokud cizinec neplní účel pobytu, řeší to § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.; výslovná právní úprava tedy zamezuje tomu, aby byl nedostatek účelu pobytu posuzován jako jiná závažná překážka pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. (krom toho toto ustanovení se týká neudělení víza, nikoli rušení víza či povolení k pobytu). Při zjišťování, zda žalobce plní účel pobytu, tj. zda podniká, se správní orgány spokojily pouze s odhlášením žalobce na OSSZ a popřely důkazní hodnotu výpisu ze živnostenského rejstříku, který osvědčoval platnost žalobcova živnostenského oprávnění. Správní orgány také nedostatečně zkoumaly dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce: ze samotné skutečnosti, že žalobce se v rámci svého povolení dlouhodobě zdržuje na území ČR, lze seznat, že tu má obchodní i soukromé vztahy, které by jeho náhlým odcestováním mohly být přerušeny. Správní orgány jsou přitom povinny šetřit žalobcův oprávněný zájem na zachování tohoto soukromého a pracovního zázemí. Je tu ale i veřejný zájem na tom, aby žalobce na území setrval – mohl by tak totiž nadále platit pojistné na sociální zabezpečení, daň z příjmů fyzických osob a další povinné odvody. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že podle evidence OSSZ žalobce uhradil platby za duben a květen 2007, poté až za duben a květen 2009. Z pojištění se odhlásil dne 17. června 2009, tento svůj úkon však vzal zpět 25. ledna 2010 (tj. po zahájení řízení v této věci) a v březnu 2010 doložil, že nemá nedoplatky na pojistném. Při jednání u správního orgánu nebyl žalobcův zástupce schopen doložit bližší údaje o žalobcově podnikání a konkretizovat provedené zakázky. Po dvou měsících zástupce předložil doklady ke dvěma zakázkám z období duben–prosinec 2009, nedoložil však nic, co by se týkalo období červen 2006–březen 2009.

Žaloba není důvodná.

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (toto i další ustanovení ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. s účinností k 1. lednu 2011) Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. platí toto ustanovení obdobně i pro povolení k dlouhodobému pobytu. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. k) policie nebo zastupitelský úřad neudělí cizinci vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Príslušná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. byla užita správně. Zákon č. 326/1999 Sb. v § 44a odstavci 3 odkazoval na přiměřené použití § 35 odst. 3 tohoto zákona; posledně citované ustanovení pak vylučuje prodloužení víza k pobytu nad 90 dní, jsou-li shledány důvody pro zahájení řízení dle § 37. Provázaností ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona č. 326/1999 Sb. se NSS zabýval v rozsudku ze dne 19. ledna 2012, č. j. 9 As 80/2011-69; nesouhlasil zde s tím, že pokud zákon podmiňuje v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zrušení platností víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat jen z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona, a

nikoli z ustanovení § 56. Ustanovení § 31 a § 33 podle něj představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza; zákon však obsahuje i vymezení negativní, které koriguje pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza. Takový korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56, na základě kterého správní orgány ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Důvody pro neudělení víza podle § 56 zákona č. 326/1999 Sb. tedy představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Na žalobcův případ proto bylo možné užít § 37 odst. 2 písm. b) s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb.

Podle judikatury platí (viz č. 2951/2014 Sb. NSS), že neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalobce neplnil účel pobytu (resp. nebyl schopen doložit, že ho plnil) po dobu minimálně dvou let, tj. po převážnou dobu svého pobytu; závažná překážka je tu tedy dána.

Na případ žalobce tedy bylo možné aplikovat ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. k) tohoto zákona a nelze mít za to, že použitím posledně uvedeného ustanovení správní orgán nesprávně uplatnil svou pravomoc. Závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, která odůvodňuje zrušení pobytu, odvolací orgán shledal v odhlášení z OSSZ, které svědčí o pozastavení žalobcovy samostatné výdělečné činnosti a o tom, že přestal plnit účel pobytu.

Prisvědčit nelze ani žalobní námitce, že se žalovaná při zjišťování, zda žalobce plní účel pobytu, spokojila pouze s odhlášením z OSSZ a přitom popřela důkazní hodnotu výpisu z živnostenského rejstříku osvědčujícího platnost žalobcova živnostenského oprávnění. Zápis v živnostenském rejstříku je pouze důkazem, který dokládá oprávnění konkrétní osoby podnikat v tomto právním režimu, nedokládá však to, že osoba skutečně podniká (viz rozsudek NSS ze dne 27. prosince 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost prokázat, že reálně podniká; doložit potřebné důkazy se mu však nepodařilo. Opětovné přihlášení na OSSZ posoudila žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako účelové jednání, neboť bylo učiněno až po zahájení správního řízení v dané věci. Žalobce přitom proti tomuto závěru nijak nebrojil; soud proto nemá důvod o něm pochybovat a považuje jej za správný.

Důvodná není ani žalobní námitka, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do žalobcova soukromého a rodinného života. Úvaha správních orgánů k tomuto bodu je stručná, odpovídá však tomu, že žalobce ve správním řízení neuvedl nic bližšího o svém soukromém a rodinném životě na území ČR. Bylo zjištěno, že žalobce je svobodný a v ČR nemá žádné rodinné příslušníky; ani tyto závěry žalovaného žalobce v řízení před soudem nepopřel. Tvzení, že si žalobce během pobytu v ČR vytvořil obchodní i soukromé vztahy, je zcela obecné a nijak nevypovídá o konkrétní situaci žalobce.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 24. října 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková